

Huszonkilenc nap

Részletek

Elvágódik

- Annyi szép hely létezik a világon – mondja egy nap a férjem, miközben pucolom a tűzhely ablakát.

Ül, fekete feje az öklén, tervez erősen.

- A vásárhelyi lakásodat eladnánk, vehetnénk belőle egy házacskát valahol. Svájcban például. Néztem a Google-on, van egy hely az Alpokban, Hetvenkét vízesés a neve. Kis falucska a hegyek közt. Vehetnénk egy telket, rá kulcsos házat vagy panziót könnyű szerkezetből. Én szervezem a turistákat, te pucolod ügyesen a kályhaablakot, készíted a reggelit. Mit szólsz?

Szóhoz se jutok. Csak nézek, mit akar ez?

Miért pucolnám vendégnek patyolatra a kormos üveget, ha megtehetem magamnak, magamért, itthon. Persze, tudom. Ha társaságban a kivándorlás kerül szóba, mondom mindig, amikor én is elhagyom az országot, lehet a villanyt lekapcsolni mögöttem. Második oklevelemért megküzdöttem, hogy ne eladóként kelljen ülnöm a patikában. Az a tartalék ász a zsebemben. Ha valaha külföldön kell munkát keresnem, klinikai gyógyszerészként könnyedén jutok jó álláshoz. De aki itthon nem találja a helyét, máshol még annyira sem.

Székely vagyok, nem mehetnék. Örmény vér, nyughatatlan. No meg a bagoly és pacsirta. Későn fekszik, későn kel.

Korán kelek és kályhát pucolok.

Meleg legyen, mire a gyerekek előbújnak a paplan alól.

A leghosszabb éjszaka

Ismerős éjszakai neszek közt válogat a fülem. Tudom pedig, hogy nem jön ma sem. Van hová mennie. Advent utolsó hete, a teázóban egész héten tart a buli.

TAMÁS KINCŐSŐ (1982) Csíkszeredában született. Klinikai gyógyszerészként szerzett oklevelet Kolozsvárott. Kőröspatakon él, teakereskedőként dolgozik.

Ilyenkor messzi földről hazaverődnek az emberek, és ivásmaratonit rendeznek a találkozás örömeire. A hangárnál alszik, az irodájában.

Az ajtó előtt fekvő kutya hangosan dobban, amikor elrugaszkodik. Hosszas ugatás követi. A macskát hallom, diót kerget. Üres a tálja. Felkelek, enni adok, hogy csend legyen. A gyerekek jól alszanak. Akár magukra is hagyhatnám őket. Legszívesebben autóba ülnék, és behajtanék a városba. Halvány, kék láng táncol a parázs fölött. A kályhában hagyom leégni a tüzet, nem rakok több fát rá.

A leghosszabb éjszaka napja. Milán mondta a napokban:

- Mámá! Tudod, mi a jó abban, hogy tátá elment?

- Mi, szívem?

- Hogy nincs annyi veszekedés.

Az nincs. Viszont egyedül küzdök a nagy hasáb fákkal, tuszkolom át a kazán szűk ajtaján. Kesztyűt húzok, hogy ne üssem le a bőrt a kezemről. Nincs a másik, hogy váltson a begyújtással. Kétóránként táplálni kell a tüzet kint, bent a kályhát úgyszintén. Fatüzeléssel melegen tartani a házat folyamatos munkát jelent.

Csillog a tó jege. Nagy kinnal sikerül megnyitnom a vízvezeték csapját. Felöltöttem a kerti tavat, tetején leolvasztom a kiálló jégdarabokat, hogy korcsolyázni tudjunk. Utána ismét mélyre az aknába, leengedni, zárni a vizet, hogy ne fagyjon bele a csap. Ebéd után elhagy az erőm. A lányom ki akar menni a hóba. Felöltöztetem. Hámot rakok a két kutyára, szánkóra ültetem Tündét, kimegyünk az útra. A kutyák fegyelmezetten húznak, pórázon vezetem őket egy darabig. Hazafelé lejt az út, a kislány mögé ülök. Kurjantgatunk, visszhangzik a völgy.

A reggeli

Az elárvult hörcsögöt Tünde eteti. Estéről maradt répa, alma szeletelve. Dolgozom.

- Adjunk neki mandarint!

- Nincs mandarin - mondom neki. - Nézz be a hűtőbe, a kamrába, ha etetni akarsz. Mondod, mit találsz, ami hörcsögnek való lehet, majd én válaszolok, hogy jó-e, vagy sem.

- Egreskompót - szól ki a hűtőszekrény ajtója mögül.

- Nem - válaszolom.

- Nekem.

- Jó. Neked lehet. De azt hittem a hörcsögöt akarsz etetni.

Reggelire rántotta készül mamaféle tojásból. Három kicsi jérce- és két rendes tyúktojás. Kenyeret nem kér egyik gyerek sem. Remek, mondom, rövidesen elég egy-két minibagett a boltból hetente. A szombatonkénti kovászos házikenyeret visszamondhatjuk, mert nyakunkra penészedik minden alkalommal.

Milán remekül eszik, két tyúktojásnyi rántottát körülbelül. Tündének nincs étvágya, pedig kicseréltem a gyógyszerét. Tegnap összehányta az ebédlőasztalt.

Csak vízzel, szerencsére, de utána még sokáig hányt. Mindenhová cipelte a fehér tálat, amit rátukmáltam, hogy ne kelljen aggódnia, hova, mire hány. Ahogy a munkám engedi, beülök az autóba, és berobogok a városba. A gyógyszertár a falu központjában zárva, az órarendben benne lennénk még. Szívesen kiveném a hisztit, de nincs kinek.

A városban mindig ugyanabba a patikába megyek. Milán első ovijából egy anyuka virít lila hajával a pult mögött. Tegnap hetvenöt lejt hagytam nála arra a gyógyszerre is, amitől Tünde hányt. Kérek másikat. Kérdi:

- Akkor mit csinálsz? Kicseréled?

- Nem - mondom -, megveszem ezt is.

Üti meg a guta, hogy lazán kifizetem a gyógyszert, a másikat meg akár ki is dobhatnám, de Milán nem hány tőle, összeszorított szemmel, tea előtt benyomja valahogy. Gyermekkoromban a bátyám hányt az eritromicintől, én nem. Anyám szerint kettőnk közül én voltam mindig a rosszabb evő.

Kérdi, hogy a tea megy-e. Egyre jobban, válaszolom. Ha nem panaszkodok, hogy annyi a meló, néha már azt se tudom, hol a fejem, helyben üti meg a guta a lila tincsei alatt. De szolidáris, mert ez a mai rohanó világ, ugye. Neki sincs ideje semmire.

Elegem van!

Köhög, taknyol mindkettő, pedig antibiotikumon vannak. Most már én is. Nem bírom ki a fogammal februárig. Kihúzatni nem fogom, az biztos. Eddig csak egy fogam hiányzik, de az nagyon.

Felhív telefonon Gyula a városból. Hogy ő rendelni szeretne teát.

- Te Gyula, nem kérhetnék meg, hogy gyűjtsd össze, amit szeretnél? Nem tudok minden nap a városba szaladgálni száz gramm teával - nyitom a táblázatom. - Mondjad, milyen teát szeretnél, hogy tudjam, mit kell tennem.

- Gondoltam, most rendelek, hogy tudjuk le a tartozásom - így ő.

Borul az agyam elfele. Határozottra váltok.

- Gyula! Először is, én tartozom neked. Másodszor pedig mondtam, hogy bedobom a pénzt a postaládába, ne legyen ez probléma. Én nem vagyok gyorsfutár, sem kasszás, hogy visszajárom legyen. Hogy neked hazaviszem a teát, részemről szívesség. Mindenkinek elviszem, aki a környékről rendel. De nincs napi utam a városba, a munkát itthonról végzem. Betegek a gyerekeim.

- Elnézést kérek. Ne haragudj - halkul a válasz.

- Te ne haragudj, Gyula, hogy ezt most így mondom. Milyen teát szeretnél, mert írom - mondom ceruzával a kezemben.

- Akkor úgy csináljuk, ahogy mondtad. Összeírjuk a feleségemmel, hogy mi kellene, s majd beszélünk.

- Figyelj! Ha nekem azt a teát le kell hoznom Kolozsvárról egyik napról a másikra, kénytelen vagyok postaköltséget számlázni. Minden fuvar tizenkét le-

jembe kerül. Ha van türelmed megvárni, meg tudom szervezni másképpen, és kapod a teát bolti áron. De neked mindig sürgős.

– Nem, nem, most akkor nem rendelek, és elnézést, hogy zavartalak.

– Nem zavarasz, Gyula, ez a munkám. Ebből élek. Szerintem igyátok meg a teát, amit vittem, s majd szólj, ha van egy listád.

– Jól van, akkor így lesz. És még egyszer elnézést kérek. Gyógyulást nektek!

– Semmi gond. Köszí. Kellemes délutánt.

Lecsukom a gépet. Bakancsot húzok, megjárom magam az udvaron.

Válság

A konyhában fenékkal dőlök a tűzhely karzatának, ami sohasem forró. Éppen a kaput látom. Ha az asztalnál ülök, onnan is.

Messziről szeretem látni, amikor Haik érkezik. Amíg nyitja a kaput, és beáll az autóval, majd kiszedeget belőle mindent, amit behoz a házba, van időm átigazolni feleségnek. Érkezte után mindennek másképpen kell történnie. Nem szól hozzám, csak ha nagyon bosszantja valami. Például az, hogy miért ettettem be a gyereket, hogy elengedjük a hörcsögöket az erdőben. És hogy a gyerek nem volt tisztában azzal, vicceltem. Valóban mondtam ilyent, amikor nem tudtam elképzelni akváriumba zárt hörcsögöt a házban. De nem hiszem, hogy Milán komolyan vette, ha mégis, semmiképpen nem szenvedett tőle metrőzés közben Budapesten.

Nem akarok veszekedni. A gyerekek bár nem lázasak, Tünde erőtlen, nem eszik. Őlben viteti magát a vécére is. Emőke viccesen ugratja: „Nagyevő, hol az étvágy?” Ebédkor eszik először. A fiam, aki rossz evő hírében áll, reggel óta vígan legózik.

A hörcsögök egész nap alszanak. Ha le nem hozom, ott ülnek ma is Tünde ágya végében, ahová Haik lerakta az akváriumot.

Kiteszem őket a kávézóasztalra, hogy szabadon egyenek. Telepakolják a po-fájukat, és behordják az élelmet az akváriumba. Gondosan betakarják alommal. Építék hidat, hogy ki-be járhassanak. Csak az egyik bátorodik meg annyira, hogy leugorjon az asztalról körülnézni a padló szintjén, ahol nagyobb szabadságot szimatol. Milán időben nyakon csípi. A macska tisztos távolból figyel, megérti, tilos elkapni őket. Őlben odaviszem az asztalhoz. A hörcsög közeledik felé ostoba kíváncsisággal. Egészen a képébe mászik. A macska idegesen rángatja a bajszát. Ráfúj. Elengedem. Távolabb húzódik, de minden hörcsögmozdulatra reagál. Hajszálon függ az önuralma. A jelenlétem tartja vissza a rohamtól. Miután visszapakolom és lefödöm a hörcsögöket, a macska óvatosan két lábával az asztalra támaszkodik, a nyomukat szimatolja.

Amikor mozgolódní kezdnek, kitessekelem a macskát. Estefelé jön rá a mehetnék. A gyerekek rajzfilmet néznek, én bevezetek néhány új terméket a webshopra, amihez nemrég kaptam fotókat.

Egy nap után már csak a bátrabb hörcsögnek jelent szenzációt, hogy az asztalon mászkálhat. A gyerekek rá se hederítenek. Nem telik bele tíz perc, nincs sehol. Mire a másik megbátorodik, hogy széttekintene a világban, úgy döntök, elég egy hörcsög felbukkanását várni, visszacsukom az üveg mögé. Aggódok, mennyi esze lehet egy ekkora állatnak, megsül-e a fűtőtestek körül vagy megússza. Egyetlen gyerekkori aranyhörcsögünkre szentléleki nagyapám rányitotta az ajtót, amikor bejött a házba. Épp az ajtó sarkában volt.

Keresem a tányért, amiből a levesem iszom. Húsleves, üresen. Vasárnapi, de még mindig jó. Nem találok. A házvezetőnő valahova elpakolta. Pedig olyan alakja van, hogy nagyon jól meg lehet fogni. Vékony, finom kerámia. Mindegy. Megiszom másiktól, de nem úgy esik belőle. Gondolkodom, megegyem-e a pörköltet is, ha nem jön Haik. Más főtt étel nincs.

Este kilenc óra, aztán tíz. A kaput nézem. Sehol az ismerős lámpák.

Fél tizenegykor megeszem a pörköltet. Unok mellé salátát készíteni, épp csak melegítem. A macska nyávog az ablakban. Télen nem marad kint éjszakára. Beengedem.

Mindkét gyerek az ágyamban alszik. A nappaliban dőlök el, nem akarok beférni közéjük. Hátha meghallom a hörcsögöt motozni még a macska előtt. Leoltom a villanyt. Telehold van, a fák között kel. Az utolsó lámpaoszlop bevilágít az ablakon. A macska a lábamnál ül, és figyel. Mancsait maga alá fonja. Az akváriumot figyeli a kávézóasztalon, amelyben most életre kel a fogva tartott maradék.

Az egyik hörcsögöt sajnálom, a másikat féltem. Hátam mögül hamarosan előbújik a telehold, és még világosabb lesz. Szokatlan hangokat hallok. Felülök. A macska az asztalon, az akvárium mellett. Issza Tünde esti tejét.

Esti mese

Estére sem jön haza. Hat óra. Jó, hogy nem főztem semmit. Újra ehetném a mangalicapörköltet. Céges vendégei érkeztek Bräiláról vagy Galațiról. Nem értem, amikor mondja a telefonba. Szerintem ő sem tudja. Gyakran keveri Tusnádót Szovátával, csak mert mindkettő fürdőváros. Hiába, na, nem idevalósi. Azt mondja, hozza a vendégeit a panzióba, elszállásolja őket, és azonnal itthon van. Mondom, jó.

A tükörtojást a gyerekek otthagyják, csak a sárgáját mártják ki. Próbálom megenni, amennyi még lemegy a másik kettő mellé. Hidegen nem nagy szám. A hörcsög elvitte az étvágyukat, amíg a tojás meleg volt.

Civakodnak. Néha rájuk kiáltok lenről. Fáradt vagyok a nem múlt álmatlanság miatt. Amikor egymás nevét mondják, már nézek rájuk csúnyán. Amikor úgy kezdenek mondatot:

- Mámá! Milán nem engedi, hogy...

Fürdés és vacsora előtt figyelmeztetem őket, ha még egyet kell üvölnem, felejsék el az esti mesét. Sokkal többször teszem meg. Ahogy fogat mosnak,

kotródik mindenki a helyére. Tündét nem tudom meggyőzni, hogy adja vissza a helyem az ágyban. Lehoztam az ágyneműjét, amiben szeret aludni. Mindketten kétpárnásak vagyunk. Egy nagy párna, rajta kicsi. A nagypárna puha legyen, a kispárna kicsi és puha. Az ő nagypárnáját mama varrta. Én segítettem megtölteni libatollal egy téli vakációban. Sokat tömtünk bele. Mindig kértem a kicsi lányt, nem magas az a párna? Nem, feleli. De most az én helyemért küzd, ott szeretne aludni.

Milán tesz-vesz a szobájában. Amikor felnézek elköszönni, még nincs a sátorban. A játéksátrat Violától kaptuk ajándékba, paplant tettünk belé, hogy ne legyen kemény a padló, abban alszik, újabban Tünde szobájában.

A szoba közepén vászonhinta, a plafonhoz rögzítve. Estéknént Haik hintáztatja a gyerekeket. Repülnek körbe, mint az ágyúgolyó.

Benézek a hintába. Mint egy fészek, talán belebújt.

Sehol nem találok. Aztán rájövök a turpisságra. Ott tornyosul a narancs-sárga pokróc alatt, mint egy kisebb vulkán, a szoba közepén. Mozdulatlanul, csendben, rögtön a lábam előtt. Megsimogatom a fejét a takarón keresztül, mondom, most már feküdjön le. A fürdőszobáig érek el, amikor előbújik, és utánam szól:

- Mámá!

- Tessék.

- Gyere ide egy kicsit - mondja halkán. - Szeretnék még egyszer elköszönni. Ölelés, puszi.

- Indulj a sátorba, kérlek és feküdj le. Késő van.

Lentről még soká hallom, hogy tesz-vesz. Majdnem Tünde fekhelye alatt alszom, egy emelettel lejjebb. Milán sátra körülbelül a zuhanyzó fölött. A hálószoba hatalmas fürdőből nyílik, ajtó nincs a kettő között, hallok mindent, ami fent történik. A tulajdonképpeni hálószobában csupán az ágy áll és néhány fényképalbum. Hatalmas ablak a hátsó kertre, az erdőre, körben az orchideáim, fele virág, fele nyiladozó, hasadó bimbó. Minden reggel rájuk nézek. Jó nagy az ágy. Az ágyon Tünde lógatja a lábát, kezében kék delfin. Állok a tükör előtt, fogkefével a számban.

- Mese, gondolom, nem lesz - mondja sandán.

- Dehogyan lesz. Megmosom a fogam, és fekszem le.

- Akkor veszem az alvókámat.

Szívesen olvasnék neki. Mesekönyv is kéznél, de nincs erőm Milánt lehozni, kettejük hancúrozását csitítani. Ha nem szólok, fülel, megsértődik, hiszti lesz. Fáradt vagyok, hogy elkerüljem.

- Odabújok melléd - mondom a kicsi lánynak.

Még ég a villany a tükörnél, Tünde már keresi az alvókát. Hogy elveszett.

- Egy kék delfin volt - mondja. - Ugye azt a piros villanyt nem oltod le?

- Nem. Az marad - válaszolom, és indulok az új helyemre. Meg kell kerülnöm az ágyat, mindkét alsó sarkát, végig tapogatóznom az ágy és a fal között. Idegen terepen járok félhomályban. Szűk a hely. Eljutok a párnáig. Utolsó moz-

dulatommal belerúgok a delfinbe. Nem veszem föl, ma kinevezem magam alvókának.

Fáj az ágy, olyan jó. Váratlanul megérint egy Tünde-kéz hátulról.

– Mindig bekened magad ilyen illatos krémmel? – kérdi, de nem felém fordulva. Hamarosan elalszik, hallom, hangja vontatott.

– Be.

Megpusztilom a kis, meleg kezét, visszaadom neki. Fájó lábamra, derekamra figyelek. Pillanatok alatt megszabadít tőlük az álom.

A láz

Utálok vegyszerhez nyúlni az első tea előtt. Nem szeretem, ha bármilyen parfüm elnyomja az illatát. Pedig reggel meggyűlik a bajom a kályhaablakkal. Máskor nedves szivacs a hamuba, két törlésből a lúgos hamu ledolgozza a savas kormot az üvegről. Ma a reakció nem működik, a korom ráégett. Elő a sűrűport. Gyöngyvirág illatú sűrűporral sem jön le. Mi a fene, morgok. A pöttyökkel már nem bajlódok. Majd megcsinálja a házvezetőnő. Rossz kedvem van, káromkodok magamban. A házvezetőnő nem takarít kályhát, csak ha elutazunk. Ez minden reggel az én reszortom. Ha nem csinálom meg rendesen, egész nap nézhetem. Nem az idegesít, hogy nem látom a tüzet, hanem a tudat, hogy rosszul csináltam meg. Kutya éjszaka, alvás nincs. Mindkét gyerek betegen érkezett az apjával.

Haik délelőtt belép a házba, s közli, ő viszi a gyerekeket orvoshoz. A kölkök a kanapén elterülve rajzfilmet néznek. Milánnak ömlik a könnye, Tünde szeme szürkén fénylik, arca rózsaszín, ajka száraz, égőpiros. Mondom Haiknak, megyek gyógyszerért, mert itthon nincs semmi, amit adhatnék. Ránt a vállán.

– Majd az orvos mondja meg, milyen orvosságot kapnak. Semmi esetre sem azt, amit te adnál, mert akkor már rég meggyógyultak volna – néz rám csúnyán.

Tünde az utolsó adventi hetünkben kezdte. Nem emlékszem, melyikük az első, de Milán kijött a megfázásból gyógyszer nélkül. Tünde antibiotikummal. Kezdetben javul, de amíg Magyarországon vagyunk, egyre jobban köhög. Minden nap mentegetőzöm az óvónőnél miatta.

Reggel felzaklatom magam, hogy a férjem orvoshoz akarja vinni a gyerekeket. Szerintem rossz ötlet, mondom, mert kint mínusz hat fok, én úgyis kivésem a gyógyszereket, legyen itthon. Melegítem az autót. Vállrántás megint. Ő tizenkettőre programáltatta magát az orvosnál.

Gyűlölöm, amikor támad, hogy a gyerekek azért betegek, mert rossz anya vagyok. Azt meg végképp, ha a szakmai hozzáértésemet is kikezdi. Az orvost, akihez menni akar, a férjem kerítette egy ismerősén keresztül. Szimpatikus ember. Kedves birkatekintete van, de nem tudom komolyan venni. Kövér.

Reggelizünk a gyerekekkel. Utána elhúzó a városba. Sok a dolgom. Megállok egy kávéra, csinálnám a melót, de nem megy a szerverem. Ülök a kávézóban, bámulok el a képernyő fölött. Kész vagyok teljesen. Nem tudok dolgozni.

Nem írok maileket, sem esemest Angliába a srácnak, akinél *hostolok*. Tudom, hogy időnként történik kiesés, ha dolgoznak a rendszergazdák. Egy online bolt-nak nem tesz jót. Néhány csomagnak ma ki kéne menni, hogy ne kelljen szabadkoznom a kliensnél. A többi rendelés friss, megvárja a holnapot.

– Meditációs teátok van? – kérdem a pincérlányt. Azt is megiszom. Tizenkettő előtt telefonálok Haiknak, kérdezem, hol vannak. Mindjárt az orvosnál, jön a válasz.

A váróterem tele. Tünde ráolvadva fekszik az apján. Látom, hogy újra lázas. Milán fején napszemüveg, szája nyitva, arca falfehér. Ölbe veszem. Várunk. Egy órát. A gyerekek elalszanak. Milán kezéből kiesik a legosárkány. Közben kiürül a váróterem. A betegek morognak, hogy mindenki csak egy papírért kopog be, aztán bent ül hosszan. Az ajtón kivételesen nem írja, *Nu intrați fără chemare*, azaz hívás nélkül ne menjen be senki.

Egyszerre csend lesz. Mondom Haiknak, arcát nem látom alvó lányom fejétől, hogy ki kellene hívassuk az orvost, amíg beszélgetünk, ne mozgassuk a gyerekeket. A legót, ami leesett, ne felejtjük ott.

A tél a megfázások időszaka. A napfény hiánya kikezdi az immunrendszert.

Május a kedvenc hónapom, amikor végre melegebb napok jönnek, és kicsi családom kipereg az udvarra. Kivándorol Milán fiam összes mozdonya, Tünde az állatkáit hordja magával. Nyáron nem telik idő öltözéssel. Hidegben hosszas, unalmas az előszobai készülődés. Kesztyű, s hogy milyen. Ha nem ázik át, azzal fogni nem tud. Nyáron szandál és csupasz kezek, bennük játék, amennyi fér. Mindenki viszi a magáét.

Amíg nem volt kerti tavunk, a kút mellé telepedtünk. A kút földbe süllyesztett betongyűrű, gerendákkal álcázva, mint pad. A kerti ötletek Haik ötletei. A férjem a legpraktikusabb esztéta, akit valaha ismertem. Pillanatok alatt átvarázsolja maga körül a tájat, minden széppé és rendezetté válik. Csak érte akar szép lenni az ember lánya, hogy Haik kedvét lelje benne. Napozok. Hajdan mondogatta, jól áll nekem mint tevékenység.

A mozdonyoknak a fűben semmi értelme. Felsorakoznak a kutat fedő könnyű szerkezeten. Irány a homokozó. Maradok még a mozdonyokkal és Tünde szárnyas lovával, teát iszom, és várom, hogy sorban élém járuljon az udvar népe. Panda kutyánk érkezik elsőként, rajongva, kedvesen. Simogatás, letelepszik. Szilva is kéri a részét. A gyerekek elhajtják maguktól. Nem tudnak hatékonyan védekezni a két nagytestű kutya ellen. A kutyák pedig szeretik kiszaglászni, mit ettek a gyerekek. Közel az arcuk, az egész napi menüt könnyedén leolvassák a szájuk környékéről. Képesek lenyalni, ha maradt valami maszat rajtuk. Nemezzel nincs baj, barna szeme kedvesen csillog a puliszőr alól. Őriz minket, napozik.

Utolsóként, óvatos léptekkel a macska jelentkezik be. A gerendán megáll. Hallja, tudja, hogy a kút sötétjében kígyók, varangyok és kecskebékák motognak. Minden érdekli, ami él és mozdul. Beszélget velem. Nem értem, mit mond rövid, tagolt nyávogásával. Meglátja a talicska vizében fürdő barázdabilletgetőt. Lopakodó pózra vált. Az álla hangtalan remeg az izgalomtól, bolyhos farka laposan vergődik, mint a félbe vágott kígyó. Üldözőbe veszi a madarat.

Szilva kutyánk, aki nem hever, csak ha tényleg nincsen semmi dolga, vadászik a vadászra. Felkergeti a macskát az égerfára, per hecc. Büszkén csóválja a farkát, hogy be jó munkát végzett. Milán kacag; a macska úgy kapaszkodik a törzsön, mint a denevér. Karmai alól sercegve hull a kéreg. Szilva továbbáll, mozgás van a láthatáron.

A macska bravúrosan megfordul, és leereszkedik közénk. Jön némi simogatásért. Komoly mutatvány volt. Szilva kiugatja magát, visszatér. A bejárati ajtó előtt összeszagolnak a cicával, az enyhén megemelkedik, beledörgöli fehér bajszos pofáját a kutya orrába. Szilva megcirógatja a tarkóját, óvatosan foga közé véve a bőrt. A cica nekifeszül, háta domborodik. Nézni is öröm.

Az ajtó előtt ismét kitör Szilvából a féltékenység, hogy a macska bejár a házba, ő nem. Fújás, a macska a lépcső alá menekül. Szilva lehasal, strázsál. Ekkor jön a billegető. Leszáll a kutya mögé, hajkurássza a legyeket. A kutya ügyet sem vet rá, a macska lesi nagyon, de hiába, sakkban van. Kacagnom kell.

Ülök velük a homokban. Ölbe veszem, amelyik oda kívánczik. Felváltva, egyszerre, ahogy akarják. Kettő van csak, elérnek kötényekben. Elfér benne ablaknak csapódott rigó, derült égből pottyant kisgyerek. Közben beszélgetünk. Amiről akarnak. Ha eszembe jut néhány kedves verssor, elskandalom nekik. Néha a kapura pillantok a homokból. Tavasz és nyár között mindig várok valakit.

Nagyok már. Kinőtték Thomast, a gőzmozdonyt. Nem férnek ketten az ölembe. Haik, ha nem elégedett a munkámmal, azonnal kézbe veszi a szervezést.

Nyílik az ajtó, bejön egy nő. Az asszisztens kikíséri az utolsó beteget, fordul vissza a rendelőbe. A váróterem közepén megáll az újonnan érkezett nő, és kérdi, hogy vannak-e bent, mert ha igen, inkább visszajönne később.

- Az úgy jó is lesz - nézek keményen a szemébe a székről, mielőtt az asszisztens nő felelhetne. - Ha még valaki bemegy előttünk, akkor én harapok!

Az orvos, hogy kellett volna szólni, mert ő nincs, honnan tudja, a váróban mi történik. A férjem, hogy már akart írni esemest. Kétszer tesszük odébb a gyerekeket, amíg sorra megnézi, meghallgatja őket. Fekszenek kinyúlva. Ilyen betegek soha nem láttam egyiket sem. Az orvos gyógyszert ír, nagyjából szót értünk. Mondja, hogy etessük jól a gyerekeket.

Az emberek olykor furcsán néznek ránk, mintha állandóan betegek lennénk. Nálunk az egész család sovány és fitt.

A lányom éjszaka hangosan félrebeszél álmában, hogy valakinek nincs apukája. Tisztán értem, amit mond.

A tűznek több levegőt kell adni. A fát a kicsi ház ablaka alól hoztam be reggel. A száraz, hasított fánk, amiért sokáig csak kiléptem az ajtón, elfogyott. A kicsi ház elé a nemrég felhasogatott bükkfát tettük száradni. Nedves még, emiatt kormosodik a kályha üvege.

Csendben rakom meg a kosarat. A férjem átköltözött a kicsi házba. Nincs szigetelve, télen elfagy benne a folyóvíz. Hiába a központi fűtés és egy kis kandalló, reggelre kihűl. Viszont jó az ágy, nem fájatja a hátát. Nincs egyedül, Nemez vele alszik a házban.